

HELENA KUBICEK BOYE

VALOISIN YÖ

ANNA VARGA 2

 SAGA
EGMONT

Helena Kubicek Boye

Valoisin yö

Suomentanut Jaana Palanterä

SAGA Egmont

Valoisin yö

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *Den ljusaste natten*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2020, 2025 Helena Kubicek Boye and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727051024

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Prologi

Palaneen lihan pistävä haju levisi grillistä, jossa lojui kaksi hiiltynyttä makkaraa kuin mustat lakritsipötköt. Grillin ohi ryntäsi nainen, jolla oli kerrostetusti leikatut, vaalennetut hiukset sekä kengänkorot, jotka eivät todellakaan soveltuneet paikan maastoon. Naisen katse tutki kiihtyneenä ympäristöä.

”Anette, rauhoitu!” Ylipainoinen mies haalistuneessa mustassa hihattomassa paidassa yritti kiinnittää naisen huomiota, mutta tämä ei kuunnellut. Anette nosti pöytäliinaa katsoakseen muovipöydän alle ja heitti kaksi tuolia sivuun. Hän ryntäsi kirkkaanpunaiseen etutelttaan ja tuli taas ulos. Hänen katseensa kulki ihmisissä, jotka istuivat kaljat käsissään, lauloivat ja tanssivat leirintäalueen tallotulla nurmikolla.

Nainen lähti hölkkäämään asuntovaunujen ja telttojen väliin. Hänen korkonsa painuivat nurmikkoon, ja toinen kengistä jäi kiinni mättääseen. Nainen jatkoi juoksua vain yksi kenkä jalassaan. Hän palasi toistuvasti grillin luo, jossa kaksi makkaraa oli

edelleen muistuttamassa siitä, että yksi henkilö ei ollut tullut syömään.

Vaikka aurinko paahtoi Säterin leirintäalueella ja kuumuus sai useimmat paikallaolijat hikoilemaan ja punoittamaan kuin pienet porsaas, naisen posket kalpenivat kalpenemistaan ja hänen pupilinsa laajentuivat kirkkaasta auringonvalosta huolimatta. Naisen valkoinen mekko oli hilautunut ylös ja paljastanut pari isoa mustelmaa hänen reisissään.

Hän tähyili järvelle, joka levittäytyi sinisen tyynenä ja kimalteli kuumassa keskikesän auringossa.

Oliko Moa juossut järveen? Nainen potkaisi toisen kengän jalastaan ja alkoi juosta kohti rantaa. Joukko lapsia istui rantakais-taleella ja leikki kivillä, jotka kimmelsivät pienten aaltojen alla. Vanhemman miehen päälaki heilahteli jonkin matkan päässä vedessä kuin poiju, ja rakastunut nuoripari seisoj vyötäröön saakka yltävässä vedessä ja kuherteli kiivaasti. Ajatus pamahti naisen päähän: mitä jos Moa ei koskaan saa kokea ensirakkautta?

Nainen juoksi takaisin kohti asuntovaunuja ja pujotteli värikkäiden telttojen lomitse.

Hän oli jälleen palannut grillille ja alkoi pyöriä hitaasti ympäri katsoakseen vielä kerran aluetta, jossa leiriytyjät olivat täyttä höyryä juhlistamassa kesän suurinta juhlaa. Nainen avasi hitaasti suunsa, kiskaisi ilmaa sisäänsä ja huusi sitten niin kovaa kuin pystyi:

”Moa! Moooooooooo!”

Kaikkien katseet kohdistuivat häneen. Huuto melkein vaimensi kaiuttimista kuuluvan musiikin ja lähes pysäytti tuulettimet, jotka surisivat viilentääkseen ilmaa. Yhtäkkiä Säterin leirintäalueella oli täysin hiljaista. Ihmiset nousivat ihmeissään ylös ja

katsoivat naista, jonka ääni oli leikannut juhannusjuhlintaa kuin vastateroitettu veitsi.

”Minun pikkutyttöni on kadonnut!”

PÄIVÄÄ AIEMMIN

1.

”Kahdeksantoista, yhdeksäntoista... kaksikymmentä! Täältä tullaan!”

Liam nosti nopeasti katseensa ja tähyili ympärilleen. Hänellä oli punaiset shortsit ja jalkapallopaita Ruotsin lipun väreissä.

Minne hänen uudet leirintäaluekaverinsa olivat piiloutuneet? Hän kumartui alas ja katsoi asuntovaunun alle. Siellä oli vain letku ja likaämpäri. Hiljaa kuin intiaani hän hiipi kulman taa, otti vauhtia ja juoksi sisään auringon haalistamaan laivastonsinisen etutelttaan, jonka ilma oli tunkkainen. Kun hän näki sinisen crocsin pilkottavan pöydän alta, hän heittäytyi maahan.

”Löydetty!” Liam huusi innoissaan ja läpsäisi toisen pojan jalkaa.

Sitten he juoksivat yhdessä ulos teltasta ja alkoivat etsiä muita piiloutuneita lapsia.

Liam mietti, minne silmälasipäinen tyttö oli piiloutunut. Tyttö oli jauhanut pitkään siitä, että halusi tulla mukaan leikkimään.

Hän oli varmasti piiloutunut johonkin todella helppoon paikkaan.

2.

Moan jalkojen viisi hyttysenpistoa kutisivat, ja hän olisi halunnut hinkata ja raapia niitä, mutta hän pelkäsi, että siitä aiheutuisi ääntä. Viime päivien lämpö oli pahentanut kutinaa. Hän oli iloinen löydettyään äärettömän hyvän piilopaikan. Vanhan asuntovaunun ovi oli ollut raollaan, ja kun hän oli kurkistanut sisään, vaunu oli ollut tyhjä. Hän oli juossut nopeasti sisään ja makasi nyt lattialla pöydän alla odottamassa, että Liam löytäisi hänet.

Hän ei halunnut olla tänään heidän omassa asuntovaunusaan. Tony oli taas vihainen, ja äiti oli nukkumassa. Kun äiti nukkui, Moa ei saanut häiritä häntä. Tony ja äiti halusivat mieluiten olla muiden ihmisten asuntovaunuissa, joissa he kuuntelivat musiikkia ja lauloivat kovaan ääneen.

Heidän tultuaan tänne Moa oli lähinnä leikkinyt sisällä asuntovaunussa yksisarvistensa kanssa, mutta nyt oli lämmintä, että hänen piti leikkiä sen sijaan ulkona – asuntovaunussa oli liian kuuma. Hänellä oli viisi yksisarvista: tummanpunainen, violetti,

turkoosi, aprikoosi ja mintunvihreä. Ne olivat hänen kallisarvoisimmat esineensä.

Heidän asuntovaunussa haisi pahalta – tupakalta ja oluelta. Asuntovaunu, jossa hän nyt oli, oli hiljainen, ja siellä oli toisenlainen tuoksu – makea ja hyvä. Hän ryömi niin syvälle pöydän alle kuin pääsi ja kietoi kätensä jalkojensa ympärille. Matto oli rispaantunut ja pehmeä kuin pumpuli. Hän istui aistit valppaina ja mietti, milloin pojat mahtaisivat löytää hänet.

Moa oli iloinen siitä, että leirintäalueelle oli tullut lisää lapsia, nyt kun oli juhannus. Lasten tultua ilmakin oli muuttunut yhtäkkiä todella lämpimäksi. Kaikki aikuiset, jotka olivat koko ajan puhuneet siitä, että haluaisivat aurinkoa, valittivat nyt, että oli aivan liian kuuma.

Minne pojat olivat jääneet? Moa halusi tulla löydetyksi. Ehkä he eivät edes etsisi täältä asuntovaunusta?

Yhtäkkiä hän tunsi itsensä todella väsyneeksi. Asuntovaunussa oli ollut viime yönä vaikea nukkua. Äiti ja Tony olivat riidelleet niin, että Moa oli maannut sekä peitto että tyyny päänsä päällä välttyäkseen kuulemasta, kun he huusivat vihaisia ja rumia sanoja toisilleen.

Peiton alla hän pystyi aina kuulemaan vain omat ajatuksensa. Ne olivat paljon parempia. Hänen omat ajatuksensa kertoivat hänelle toisenlaisia asioita. Kuten että hän voisi lentää taivaalla yksisarvisten kanssa ja että hän saisi pian syödä niin paljon karkkia kuin vain haluaisi.

Moa rentoutui hieman ja laskeutui makaamaan pehmeälle matolle. Silmäluomet tuntuivat aina vain painavammilta. Hän haukotteli äänekkäästi.

3.

Anna istui torikahvilan ulkoterassilla Säterin vanhassa, hyvin säilyneessä keskustassa ja sekoitteli lusikalla kahviaan niin, että vaahdotettu maito muodosti kuppiin kauniita kuvioita. Hän siirteli vaahtoa kupissa ja näki, miten siitä alkoi muodostua sydän.

Hän pysäytti liikkeen ja tunsu haikeutta. Hän oli ollut pian vuoden Säterissä, ja hänelle oli muodostunut päivittäiset rutiinit. Töiden ulkopuolisiin mukaviin hetkiin kuului kuppi kahvia torilla. Mutta useimmiten hän oli yksin. Aloittaessaan työt Säterissä hänen ystävänsä Lina oli ollut hänen kollegansa. Anna huokaisi syvään. Lina oli suositellut häntä hakemaan töitä Säterin oikeuspsykiatriselta klinikalta, jossa oli tuolloin itsekin toiminut lääkärinä. Mutta Lina ei ollutkaan ollut se henkilö, joksi Anna oli häntä luullut. Nyt Lina istui naisvankilassa tuomittuna potilaansa murhasta. Annan oli edelleenkin vaikea käsittää sitä, vaikka tapahtuneesta oli jo jonkin aikaa.

Henkilökunnassa oli tapahtunut useita muutoksia viimeisen vuoden aikana. Sama ilmiö näkyi nykyään kaikkialla – ihmiset

vaihtoivat jatkuvasti työpaikkaa. Oikeuspsykiatriselle tuomittujen vankien hoito ei toki ollut lakannut, vaan jatkui normaaliin tapaan. Uusia potilaita tuli akuuttihoitoon, toisia hoidettiin osastoilla ja joitakin valmisteltiin siirtoihin, itsenäiseen asumiseen tai asuntoloihin ja avohoitopotilaiksi.

Säterissä hoidettavista noin seitsemästäkymmenestä vaikeasti sairaasta kourallinen kävi säännöllisesti psykologin vastaanotolla, ja keskusteluiden kautta Anna oli oppinut tuntemaan syvemmin muutamia vangeista. Hänen päivittäisiin työtehtäviinsä kuuluivat myös riskiarviot. Hän laati lääkäreiden kanssa raportteja ja päätöksiä vapaanaliikkumisoikeuksista ja kotiuttamisista.

”Anteeksi, onko tämä tuoli vapaa?”

Anna nosti katsettaan ja nyökkäsi.

”Ilman muuta.”

Nainen sylilapsi kainalossaan otti tuolin Annan pöydästä. Anna tarjoutui auttamaan, mutta nainen torjui avun hymyillen. Hän laski lapsen hellästi tämän isän syliin ja nosti tuolin itse heidän pöytänsä ääreen. He näyttivät onnelliselta pieneltä perheeltä. Vanhemmat elämänsä mestariteoksen kanssa, ja samettiposkinen lapsi, joka seuraili vanhempiaan siristelevin, mustin nappisilmin.

”En uskaltanut kysyä keneltäkään noista.” Nainen nojautui lähemmäs Annaa ja osoitti kolmea miestä, jotka istuivat viereisessä pöydässä.

Anna katsoi kysyvästi naiseen, joka kumartui vieläkin lähemmäs. ”Ehkä he ovat Säterin potilaita. Se on kamala paikka.”

”Mmm, ehkä he ovatkin”, Anna esitti välinpitämätöntä. Hän ei tunnistanut miehiä, mutta ei halunnut myöskään paljastaa työskentelevänsä Säterissä. Silloin seurasi aina lisäkysymyksiä kaikesta, mitä klinikalla oli vuosien saatossa tapahtunut. Hengen- vaarallisista potilaista, henkilökunnan pahoinpitelyistä, skandaa-

limaisesta psykologin katoamisesta, potilaansa murhanneesta lääkäristä, karkuteillä olevista murhaajista sekä työntekijöistä, jotka tulivat itsekin hulluiksi oltuaan jonkin aikaa töissä siellä, jäivät lääkekoukkuun ja päätyivät lopulta potilaiksi sairaalaan. Kaikesta huolimatta Anna viihtyi erittäin hyvin työssään.

”Nyt kun olen tullut äidiksi, mietin paljon enemmän sitä, miten kammottavaa on, että osa niistä tyypeistä saa liikkua vapaasti ulkona. He eivät pääsisi ikinä ulos, jos minä saisin päättää.”

Naisen mies kiinnitti tämän huomion, ja nainen kääntyi, istutui ja alkoi leikkiä lapsensa kanssa, joka jokelteli isänsä sylissä.

Anna katsoi kuppiinsa. Kyllä, nainen oli tietyllä tavalla oikeassa, mutta klinikalla tehtävät päätökset eivät olleet helppoja. Potilaat olivat tehneet kammottavia rikoksia, mutta kun heidän katsottiin olevan riittävän stabiileja, heillä oli oikeus vapaaseen liikkumiseen ja jopa kotiutumiseen.

Anna katseli pikkuperhettä. Saisiko hän koskaan kokea mitään vastaavaa? Useimmat hänen ystävästään ja entisistä kurssikavereistaan elivät nykyään jonkun kanssa, osalla oli lapsia ja osa oli ostanut talon. Hänkin olisi voinut tehdä niin, jos ei olisi katkaissut suhdetta poikaystäväänsä muutettuaan Säteriin. Toisinaan hän mietti päätöstään, mutta ei katunut sitä. He eivät sopineet yhteen. Mutta sen seurauksena hän istui nyt yksin kahvikupin ääressä Säterissä, kolmekymmentävuotiaana sinkkuna. Mahdollisuus tavata joku tässä kaupungissa tuntui lisäksi minimaaliselta. Kuukaudet kuluivat, ja toisinaan hän hermostui eikä tiennyt, miten ikinä tapaisi ketään. Oliko jopa jo liian myöhäistä? Oliko hän yksinkertaisesti hävinnyt sen kisan? Ehkä parhaat miehet oli jo varattu, tai sitten parisuhteet eivät vain sopineet hänelle. Hän mietti, kuka haluaisi jakaa elämänsä ja hankkia lapsen hänen kanssaan.

Yksinäisyyttä oli vaikeaa saada pois mielestään. Erityisen vaikeaa se oli tänään, koska huomenna oli juhannusaatto. Juhlapyhät muistuttivat Annaa aina siitä, että hän oli sinkku, ja sen vuoksi hän oli erittäin iloinen voidessaan tehdä töitä. Taalainmaan vallannut kuumuus sai paidan tarttumaan selkään, eikä hän yhtäkkiä enää halunnutkaan istua juomassa kahviaan. Hän nousi ylös. Työt kutsuivat.

IHMISMIELEN PAHUUS VOI PIMENTÄÄ VALOISIMMANKIN YÖN.

Säterin syrjäisessä pikkukaupungissa vietetään juhannusta. Kesäinen juhlatunnelma muuttuu hetkessä hyytäväksi painajaiseksi, kun 5-vuotias tyttö katoaa leirintäalueelta jälkiä jättämättä.

Samaan aikaan käy ilmi, että Säterin oikeuspsykiatriselta laitokselta on kadonnut vanki – mies, jolla on diagnosoitu taipumus pedofiliaan. Miehen hoidosta vastannut psykologi Anna Varga on kauhuissaan: onko hänen potilaansa siepannut lapsen? Mies on jäljitettävä ennen kuin kaikista pahin tapahtuu. Mutta onko totuus todella niin yksinkertainen, vai kätkeytyykö Säteriin vieläkin pimeämpiä salaisuuksia?

Valoisin yö on itsenäinen jatko-osa rikosromaanille *Ennen ensilunta*.

Helena Kubicek Boye on kirjailija ja psykologi, joka on saanut inspiraation Anna Varga -sarjaansa työstään Säterin psykiatrisella klinikalla.